

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 208/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Martinom Salokom, Advokátska kancelária, Zvonárska 8, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 246/2012 a jeho uznesením č. k. 9 Er 246/2012-81 z 20. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 246/2012 a jeho uznesením č. k. 9 Er 246/2012-81 z 20. marca 2013. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 12. januára 2015.

Zo sťažnosti a z listinných dôkazov vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 9 C 54/2010-106 z 27. augusta 2010 zaviazaný prispievať na výživu mal. dcéry a mal. syna po 200 € mesačne. Keďže sa omeškal s úhradou výživného v mesiaci február 2012, okresný súd vydal 14. marca 2012 poverenie na vykonanie exekúcie na vymoženie povinnosti sťažovateľa zaplatiť bežné výživné v celkovej výške 400 € od 15. februára 2012 do budúca. Sťažovateľ podal 14. apríla 2012 námietky proti trovám exekúcie a 25. apríla 2012 námietky proti exekúcii.

Uznesením okresného súdu č. k. 9 Er 246/2012-81 z 20. marca 2013 (ktoré bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené 3. apríla 2013) bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a bola zastavená. Námietky sťažovateľa proti trovám exekúcie boli zamietnuté. V uznesení však absentuje výrok o trovách exekúcie, hoci z ustanovenia § 200 ods. 5 Exekučného poriadku vyplýva povinnosť rozhodnúť o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie v prípade, ak súd rozhodne o zastavení exekúcie.

V odôvodnení uznesenia okresný súd uvádza, že „*O trovách exekúcie rozhodne súd v zmysle § 151 ods. 3 OSP samostatným uznesením.*“. Vo výrokovej časti uznesenia však takýto výrok absentuje. Sťažovateľ je preto toho názoru, že v uznesení chýba akýkoľvek výrok o trovách exekučného konania.

Bez ohľadu na dosiaľ uvedené sťažovateľ namieta aj výrok uznesenia, ktorým boli zamietnuté námietky proti trovám exekúcie. Tento výrok popiera podstatu a účel ustanovenia § 47 ods. 3 druhej vety Exekučného poriadku, podľa ktorého do doručenia poverenia súdu na vykonanie exekúcie má exekútor nárok iba na odmenu za spísanie návrhu na vykonanie exekúcie a nárok na náhradu účelne vynaložených hotových výdavkov. To znamená, že exekútor vyčíslil trovy nesprávne.

Sťažovateľ žiada vydať tento nález:

„*Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú ochranu, zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy, jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a jeho*

základné právo zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy, postupom a rozhodnutím Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 9Er/246/2012 porušené bolo.

Okresnému súdu Rožňava prikazuje rozhodnúť o trovách exekúcie vedenej pod sp. zn. 9Er/246/2012.

Uznesenie Okresného súdu Rožňava č. k. 9Er/246/2012-81 zo dňa 20.03.2013, v časti výroku, ktorým boli námietky povinného proti trovám exekúcie zamietnuté, zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Rožňava na ďalšie konanie.

██████████ priznáva náhradu trov právneho zastúpenia advokátom, ktorú je Okresný súd Rožňava povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu ██████████, do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

Z vyjadrenia predsedu okresného súdu sp. zn. Spr 8/15 z 11. marca 2015 doručeného ústavnému súdu 18. marca 2015 (v odpovedi na výzvu ústavného súdu) vyplýva (inter alia), že proti uzneseniu okresného súdu č. k. 9 Er 246/2012-81 z 20. marca 2013 podal sťažovateľ ako povinný 18. apríla 2013 odvolanie. Odvolanie bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16 CoE 141/2014-119 z 3. septembra 2014 odmietnuté. Sťažovateľ 11. decembra 2014 podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie. Okresný súd predložil dovolanie na vyjadrenie protistrane a zároveň vyzval všetkých na vyčíslenie trov exekúcie, o ktorých je potrebné v konečnom dôsledku rozhodnúť. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého okresný súd pri zastavení exekúcie nerozhodol aj o trovách exekúcie, treba uviesť, že najprv sa rozhodlo o merite veci a až v konečnom dôsledku po úplnom vyčíslení trov exekúcie po jej ukončení chcel samostatným uznesením rozhodnúť o trovách. Následne okresný súd uznesením č. k. 9 Er 246/2012-151 z 5. marca 2015 o trovách exekúcie rozhodol.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 9 Er 246/2012-151 z 5. marca 2015, ktoré predložil ústavnému súdu predseda okresného súdu ako prílohu vyjadrenia z 11. marca 2015, vyplýva, že sťažovateľ bol zaviazaný zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 50,12 € a oprávnený v sume 241,90 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu č. k. 9 Er 246/2012-81 z 20. marca 2013 pre porušenie čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Uvedené uznesenie bolo doručené podľa rukou písanej poznámky 3. apríla 2013, preto sťažnosť odovzdaná na poštovú prepravu 12. januára 2015 bola oneskorene podaná.

Okrem toho treba z pohľadu ústavného súdu podotknúť, že (ako to vyplýva z vyjadrenia predsedu okresného súdu) proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie a po jeho odmietnutí dovolanie, o ktorom dosiaľ zrejme ešte rozhodnuté nebolo. Teda aj keby bola sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu podaná v zákonnej lehote, nebola by daná právomoc ústavného súdu o nej konať a rozhodnúť, pretože ochranu označeným právam sťažovateľa dosiaľ poskytujú ešte všeobecné súdy, čo vzhľadom na subsidiaritu právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje jeho právomoc v tejto fáze konania.

Sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ požaduje prikázať okresnému súdu rozhodnúť o trovách exekúcie, treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Okresný súd uznesením č. k. 9 Er 246/2012-151 z 5. marca 2015 už o trovách exekúcie rozhodol, a preto v súčasnosti neprichádza do úvahy prikázať okresnému súdu, aby takéto rozhodnutie vydal.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2015